

CO JE

ŠEPTĚM...

Ali Cronin

FRAGMENT

LÁSKA
SEX
TOUHA

Co je šeptem...

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ali Cronin

Láska, sex, touha – Co je šeptem... – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CO JE
ŠEPTEM...

CO JE
ŠEPTEM...

Ali Cronin

Předmluva

„Šest liber padesát,“ broukl mrzutý prodavač v polyesterovém tričku s límečkem a s těkavýma očima. Dala jsem mu přesnou částku, se zářivým úsměvem poděkovala za bezchybné obsloužení a vzala si svůj kelímek popcornu (směs slaného a sladkého, vřelé díky) a kbelíček popcornu pro ostatní.

Donna – moje nejlepší kámoška – a její bratranec Marv čekali pod schody do kinosálu a klábosili s třemi kluky, které jsem nikdy dřív neviděla.

„Zásoby!“ oznámila jsem a postavila nákup na podlahu. „Omlouvám se, ale mám jenom tři brčka.“ Prohlídla jsem si ty nové kluky. Jeden z nich, hodně vysoký, s tmavě kučeravými pačesy, oblečený do trubkových džínů a černého saka, prohodil: „Společný brčka. Pohoda.“

Ani stínek úsměvu. No dobrá, znala jsem svoje hranice. Nemělo smysl ztrácet tady čas. Ale jinak to byla děsná škoda. Byl totiž fakt pěkný.

„Jé, promiň, Ashley,“ vyhrkl Marv. „Aiden, Jamie, Dylan.“ Na každého z nich ukázal. Domyslela jsem si, že všichni jsou ze stejné školy, čili ne z té naší. Já a Donna jsme chodily do Woodside a Marv dojížděl do Corlyns na opačném konci Brightonu.

Všichni přikývli na pozdrav, ovšem s výjimkou Dylana – toho, co utrousil poznámku o společných brčkách a který neráčil po mně ani kouknout.

Řekla jsem novým klukům ahoj a pak jsme všichni

vydupali nahoru do šálu číslo 2, abychom si dopřáli dvouhodinovku příšer a vnitřností a docela otevřených sexuálních scén.

Díky bohu za falešný průkaz totožnosti, což bible určitě neschvaluje. Bez něj bych na tenhle film neměla šanci ani mrknout.

„Teda, byla to ubohost,“ ohrnul Marv nos, když jsme vycházeli z kina.

„Děláš si legraci? Umírala jsem hrůzou!“ nesouhlasila jsem a přitom se choulila do kabátu. Topení v kině nijak extra nefungovalo a venku mrzlo. Naštěstí jsem si dnes oblékla svůj flaušák. Pochopte, jsem vychovná pro život.

„Fujtajbl, ta oční bulva v zrcadle,“ chytla se Donna zepředu za krk, jako když se dáví.

„Jo, ale stejně, všechno už tu bylo mockrát,“ pokrčil rameny Aiden. Nebo Jamie. Nepamatovala jsem si, který je který.

„Mně se to líbilo,“ připustil Dylan, z kapsy vytáhl slabou šálu a omotal si ji kolem krku. „Horory jsou přece samý klišé.“ Šálu měl vzorovanou mini lebkami a překříženými hnáty.

Pokrčila jsem rameny. „I kdybych vyloupnutý oko viděla milionkrát, stejně se vždycky trochu učůrnu.“

Marv se rozesmál. „V tom případě se radši vyhni krvákům s motorovou pilou.“

„Ale já je viděla,“ podrbala jsem si ze strany nos. „Vybavila jsem se plenami pro dospělé.“

No né... že by? Už jo, dokonce i Dylan pobaveně zacukal koutkem.

Donna naklonila hlavu k rameni. „Naše Ashley. Dáma za každých okolností.“

Předvedla jsem úsměv a vysekla pukrlátko, což není nic snadného, když máte okované boty a ty nejpřílehavější džíny, které kdy lidstvo vynalezlo. No, při pukrleti se džíny aspoň nezařínou do rozkroku, maximálně se tam nakrčí jako kapsa. Teda, ne že by mi takové prkotiny dělaly extra těžkou hlavu.

Ale to je jedno. Chvíli jsme se flinkali dál, porovnávali si scény ze svých nejoblíbenějších hororových filmů a dohadovali se, odkud známe herečku, která hrála tu první oběť, co vypadne ze hry (odpověď: měla roli i v seriálu *Sousedé*), a nakonec zjistili, že všechny nás nejvíc šokuje fakt, že drtivá většina obchodů už vytáhla vánoční výzdobu. A tím jsme se plynule dostali k...

„Vlastně hele, náš kamarád Ollie už teď připravuje vánoční mejdan,“ vzpomněla si Donna. Obrátila se k Marvovi. „Vždyť víš, tenkrát jsi tam byl na grilovacím večírku!“

Přikývl. „Jo. Bylo to fajn.“

„Tak přijďte taky, jestli teda máte chuť,“ ozvala jsem se. „Čím nás bude víc a tak.“ Kradmo jsem mžikla po Dylanovi. Neudělala jsem to schválně, oči mě zkrátka neposlechly. Na jednu stranu při té představě neblinkal hnusem, ale netvářil se ani zvlášť nadšeně. Marv se távavě obrátil k Jamiemu, Aidenovi a Dylanovi; všichni tři mu zřejmě vyslali nějaký testosteronový telepatický signál, protože Marv přikývl: „Jasně, proč ne.“

A tak vše začalo, i když ne způsobem, jaký si asi představujete: *Při pohledu na ni jako by ho zasáhl blesk.*

1.

Do klubovny třináctého ročníku jsem nechodila pravidelně. Bylo tam moc rušno a divně to tam páchlo, jako zpocenýma nohama a sendviči vybalenými z celofánu, ale člověk si tam mohl zadarmo uvařit čaj; chodívala jsem tam hlavně ve dnech, kdy jsem byla totálně na mizině. A to jsem teda *byla* skoro pořád od chvíle, co mi maminka přestala platit za práci ve svém debilním butiku se svatebními šaty. Ekonomická situace, bla bla bla. A tahle tragédie nenabízela ani kousíček optimismu do budoucna, protože jsem tam dělala dál. Akorát jsem za to nedostávala prachy. Že jsem trumbera? No to si pište!

„Hele. Pokud jde o Dylana...“ prohodila Donna. Dívala jsem se, jak s otevřenou pusou třestí oči ke stropu a nasazuje si kontaktní čočky.

„Ahááá! Tak proto jsi cestou do školy málem zašlápla toho psa!“ zasmála jsem se a tím se vyhnula otázce – i když ne schválně.

Donna zamrkala a otřela si koutky očí. „Ach jo. Zaspala jsem, ale kvůli tomu nebudu chodit celej den s brejlema, ne?“

„Vždyť ti brýle sluší.“

Nedůvěřivě po mně zašilhala. „Jasně.“

„Jé, už se vaří voda.“ Došla jsem k odřenému pultu a ze skříňky vytáhla dva hrnky. Byly otřískané a zacákané od starých čajových skvrn – což tady znamenalo, že jsou čisté jako sklo. Do každého jsem hodila sáček

čaje, zalila vodou, zamíchala, vytáhla sáček, vyždímal ho a šup s ním do koše, pak jsem do hrnků šplouchla mléko (bylo těsně před koncem data spotřeby, ale to je ještě v pohodě), zamíchala a už jsem zase seděla na rozvrzané a poškrábané židli, abych s Donnou rozcupovala Dylana. Tedy ne že by bylo nad čím moudumat.

„Hm, Dylan. Tomu říkám pěkný kluk,“ prohodila jsem jakoby ledabyly, ale v duchu jsem si vybavila jeho dlouhé nohy a husté pačesy a nad věcí jsem se fakt vůbec necítila. „Snad jenom že je moc užvaněnej. Člověk se skoro nedostane ke slovu.“

Donna se mému vtípku zasmála. „Přesně. Je trochu zvláštní, vid? Podle Marva je prostě jen ostýchavý.“

Takže Donna mluvila s bratrancem o Dylanovi. Taky se jí líbí? Představila jsem si záblesk jeho zelených očí, ale hned jsem si na ně zakázala myslet.

„Ale ty po něm jedeš, ne?“ Donna se s chytráckým výrazem napila čaje. Měla mě dokonale přečtenou.

Pokrčila jsem rameny. „Na toho nemám, kotě. To bych se zrovna tak mohla honit za Robertem Pattinsonem...“ Nedořekla jsem. „A co ty? Tobě se líbí?“ Pokud jde o kluky, většinou jsme neměly shodný vkus, ale jeden nikdy neví.

Donna ohrnula nos. „Ne-e. Přece znáš moje pravidlo o pletených propínacích svetrech.“

„Ale vždyť propínací svetr neměl!“ namítla jsem, i když mně osobně se kluci v plandavých pleteninách líbí. V mém pojetí ta ruční pletenina přestává na klukovi fungovat jako kýč, pokud dotyčný ovšem ví, že takovou věc musí nosit s pořádnou dávkou ironie.

A ještě něco – ale to jen mezi námi – kluci v pletených svetrech jsou suproví v posteli.

Donna si odfrkla. „Ale měl. Pod školním sakem.“ Potřásla hlavou. „Můj typ teda není ani náhodou, ale tvůj *stoprocentně*...“

Usmála jsem se: „Už jsem ti vysvětlila, že na něho nemám.“ Vlastně mě to štvalo. Po návštěvě kina jsem celý víkend měla plnou hlavu jenom Dylana. Ať jsem koukala na televizi, nebo seděla na záchodě, nebo se snažila usnout, pořád tam byl, v mých představách se nonšalantně opíral o stěnu s nohama v úzkých džínách křížem přes sebe. Echm, to samozřejmě nebylo všechno, co dělal. A dost často byl u toho nahý.

A tak vůbec.

„Nebud' labuť,“ napomenula mě Donna. „Můžeme mít každýho, na koho si ukážem. Přece i ty osobně jsi měla většinu kluků z naší školy, ne?“ Líbezně se usmála. Potvora.

„Jdi někam!“ odbyla jsem ji zvesela. „A uvědom si, že mezi klukama od nás a Dylanem je rozdíl jako hrom. Je nádhernej.“

Donna se mi dlaní opřela o koleno a vážně naklonila hlavu k rameni. „Navlas jako ty, Ashley. Navlas jako ty.“

Ruku jsem ze sebe odstrčila. Moc legrační. „Houby, krásná je Saša,“ namítla jsem a dopila čaj současně s tím, jak se ozvalo zvonění na další vyučovací hodinu.

„Pcha, to zrovna.“

Donna mohla stokrát zvedat oči ke stropu, ale stejně na tom nic nezmění. Moje dokonalá starší sestra ztělesňovala krásu přesně podle mých parametrů, do

kterých jsem se já sama nevešla: byla jako princezna vedle kuchtičky, tedy mě, bohužel.

„Jo, a podle Marva se všichni ukážou na Ollieho mejdanu,“ dodala Donna, když jsme se na moment zastavily přede dveřmi na chodbu, kde ona měla zahrnout doleva a jít na divadelní vědu a já zase doprava na mediální studia. „Člověk nikdy neví, co se z toho vyklube.“

Přesně. Člověk to neví... ale já většinou jo. Vytěsnila jsem Dylana z hlavy a následující dvouhodinovku se soustředila na předmět zvaný mediální studia.

Dostali jsme za úkol natočit krátký dokument. Bavilo mě to. Myslím jako doopravdy, děsně moc. A i když nechci vypadat jako totální vejtaha, slibovala jsem si, že právě tohle by mi mohlo změnit život. Na rozdíl od většiny spolužáků jsem ještě nezačala vyplňovat přihlášky na vysoké školy. Donna chtěla jít na herectví, Cass zase do Cambridge na práva, tedy mezi jiným, Sára chtěla studovat dějiny umění, Ollie by rád dělal něco přes hudbu, Jack zase školu se zaměřením na sport. Poslední nerozhodnutí jsme zbyli jenom já a Rich. Podle mě Rich neměl ani páru o tom, kam si chce nasměrovat život, a donedávna jsem to o sobě nevěděla ani já. Nakonec jsem zvolila úhybný manévr, tedy že na žádnou univerzitu nepůjdu. Aspoň prozatím ne. Připadalo mi hloupé vyplácet tolik času na studium, které mě nezajímá, jen abych měla nějaký diplom. Maminka se Sašou se normálně zděsily, ale propána tohle je přece můj život. Nakonec se mi to váhání vyplatilo, protože jsem objevila, co by mě opravdu bavilo. Trochu jsem zapátrala a rozhodla se

podat si přihlášku na filmařinu na univerzitách v Southamptonu, Bournemouthu, Falmouthu a ve Východní Anglii. Zatím o tom nikdo nevěděl a taky se nic nedozví, pokud mě někde nepřijmou. A tenhle dokument jsem potřebovala přiložit ke svým přihláškám.

Rozhodla jsem se v něm soustředit na lidi, co se ocitli na prahu smrti. Bylo to téma blízké mému díky bohu doposud bušícímu srdci, protože v minulém čtvrtletí jsem se málem utopila při plavání v moři na výletě v Devonu. (To je na dlouhé povídání.) Trochu jsem si taky slibovala, že když o tom zážitku připravím dokument, přestanou mě pronásledovat noční můry právě o tomhle. Docela to fungovalo. A kromě toho se mi v posledních dnech do snů nastěhoval Dylan, a to byla móóóoc příjemná změna.

Na pár příběhů ze života jsem narazila v místních novinách a bulvárních časopisech, kde se skrývaly mezi přiblblými články „Nechala jsem si aplikovat botox do podpaží“ a „Můj manžel je sexuální úchyl“. Jeden či dva z popsaných zážitků se daly brát vážně a byly i zajímavé. Při čtení jsem si uvědomila, že moje vlastní zkušenost je vlastně nuda. Přestala jsem dýchat a chvíli nato jsem už zase dýchala. Tečka. Dobu, která uběhla mezi ponořením se pod hladinu a probuzením v nemocnici, mám jednoduše vymazanou. Jako kdyby mezitím uběhla sotva vteřinka. Ale tihle lidé viděli zvláštní světla, dívali se na sebe shora, ze smrti neměli sebemenší strach apod. Mrzelo mě, že jsem nezažila něco podobného.

Zrovna jsem byla zabraná do historiky nějaké staré paní na webu našich městských novin (jak za druhé

světové války vybombardovali jejich dům), když mi někdo drcnul do lavice.

„Hele!“ sykla jsem, připravená vyletět, ale byl to jenom Sam. Nesnášel mě, i když dřív to bylo jinak. Jednou jsme se dali do kupy na mejdanu. Přísahám, že bych do toho nikdy nešla, kdybych jen tušila, že Sam mě miluje *doopravdy*. Ale fakt jsem se tehdy zasmála jedině z toho důvodu, že jsem to upřímně považovala za vtip. Ale i po dvou letech se na mě nedokázal kouknout bez totálního vzteku. Zkusila jsem přátelský úsměv, ale kašlal na to a s knížkou *Dračí doupeř* v podpaží odešel ke své lavici. Mmm, móg sexy.

To takový Dylan...

K čertu s tím! Nemohla jsem ztratit nic než svou důstojnost a o tu jsem přišla už dávno. Rychle jsem se ohlédla, ověřila si, že náš učitel Matt není v dohledu, a bleskově se přihlásila na facebook. Bylo jen otázkou času, kdy ho škola zablokuje, ale prozatím jsme k němu měli přístup, jak se komu zachtělo, jasně že mimo vyučovací hodiny! A tak jsem byla supernenápadná a za vteřinku jsem vyhledala Dylana v Marvových přátelích a poslala mu žádost, ať si mě přidá. Pokud to udělá, než se vrátím domů, pošlu mu vzkaz.

Ale nejdřív jsem musela zvládnout zbytek dne. Do konce hodiny jsem taktak stihla bleskově napsat a odeslat e-mail šéfredaktorovi novin s žádostí pro tu starou paní, jestli by mi dovolila rozhovor o svém zážitku, pak jsem šla do jídelny na oběd, kde jako každý den seděli Donna, Ollie, Jack a naši další kámoši Sára, Cass a Rich u čtvrtého stolu zleva, zhruba uprostřed místnosti. Vůbec nevím, proč a jak jsme si vybrali právě

tenhle stůl – a vlastně už ani kdy – ale pokud si tam výjimečně sedl někdo jiný, měli jsme pocit, jako když vejdemo do ložnice a ve své posteli najdeme úplně cizího člověka. A ne zrovna jako dárek.

„Ještě pořád nosíš sváču z domova?“ nadhodila soucitně Cass při pohledu na můj chvatně splácany sendvič se sýrem a kyselou okurkou, který byl po dopoledni stráveném v batohu pořádně navlhlý. Ona sama si taky nekupovala oběd v našem školním bufetu, ale to proto, že se cestou do školy obvykle zastavila v lahůdkářství a koupila si celozrnný sendvič s kuřecím salátem a majonézou. Nejspíš jí nechutnaly ty zdejší hnusárny, což chápu. Ale lidi, čtyři libry?

Přikývla jsem a ukousla si sousto zplihlého chleba a opocené sýra. Ale jíst se to dalo a Cass si ten soucitný pohled mohla ušetřit. Maminka měla pořád ještě obchod i dům. Pořád ještě jsme neživořily z podpory.

„Tak jsem slyšela, že sis užila super víkend,“ jukla na mě Sára lišácky přes krabičku džusu. „Dylan, jmenuje se tak?“

Loupla jsem očima po Donně, ale ta se vůbec netvářila provinile. „Co je? Jsem nevěděla, že to je tajemství!“

Že to je *tajemství*! To mě podrž, člověk se svěří, že se mu líbí jeden kluk, a hned to koluje jako nejnovější vtíp.

„Co bych ti měla říkat,“ ušklíbla jsem se na Sáru, „není to nic pro mě.“

Sára zavrtěla hlavou. „Ashley, jsem si stoprocentně jistá, že můžeš mít každýho, na koho se ti uráčí ukázat. V životě jsem nepotkala kluka, který by z tebe nebyl celý pryč.“

„Jdi někam!“ vyprskla jsem.

„Vždyť je to pravda!“ ozval se Ollie vážně. „Já bych na tebe skočil hned tady a teď, kdyby to ovšem bylo společensky přijatelný.“

„Kdyby to bylo společensky přijatelný, tak bys tady a teď skočil na *každou*,“ usadila jsem ho. „Bez urážky.“

Pobaveně přikývl. „To je fakt.“

„Ale vážně, Ash,“ přisadil si Rich, který si právě v zrcátku Donniny pudřenky soustředěně zkoumal uhřík na bradě, „fakt se ti líbí?“

V předstíraném vzteku jsem plácla chlebem na stůl, takže se okamžitě ohrnul po krajích nahoru jako chcípá ryba (sendvič, ne vztek). „Co vás to rafló?“ vybuchla jsem. „V životě jste se o můj milostný život nezajímali!“

„No protože se všemi ses už stačila vyspat,“ řal mě jízlivě Jack. „Tohle je novinka.“

Drzoun hnusnej. Mezi námi – vůbec to nebyla pravda. Ale udržela jsem se a broukla jen: „Jo no. Ale já se mu nelíbím. Tečka.“

Dylan, Dylan, Dylan. Kdyby moji kámoši kolem toho nedělali takový povyk, možná bych si ho nakonec i vytěsnila z hlavy, ale ti hajzlíci se postarali, aby se mi pořádně a nesmazatelně zadřel do mozku. Než jsem se odpoledne vrátila domů, doslova jsem slintala nedočkavostí omrknout facebook.

Zabouchla jsem za sebou dveře a pádila do pokoje ještě v kabátu, ale u počítače zadumaně a přísně seděla moje sestra Saša.

„Co tady děláš?“ vyhrkla jsem. „Proč nejsi v práci?“ To byla oprávněná otázka. U nás doma už přece

nebydlela. A copak neměla svůj vlastní laptop/iPad/iPhone/ nebo jinou supermoderní, přenosnou a na internet napojenou hračku? „Luxusní bejvák“, kde v Kentu žila se svým „partnerem“ (blinkám) Tobym a kde měli i miniaturní „apartmá pro hosty i s koupelníčkou“ a stály tam vkusné pohovky a na stěnách visela vkusně zarámovaná „umělecká díla“, byl elektronikou nacpaný až k prasknutí. Technologie jim div nevylézala z cihlových zdí ven. Například v domě měli hned tři malé blikající krabičky, z kterých proudí neviditelný signál wifi: jedna je na stěně v pracovně, druhá v podkroví a třetí dole v garáži. Slyšíte, bezdrátové připojení v garáži!

„Jé, ahoj, Ashley!“ obrátila se Saša ke mně s líbezným úsměvem. „Mám dnes volno. Konečně jsem mámu uvrtala do nakupování potravin přes internet, tak jí zakládám účet u Ocado a Waitrose.“ Podívala se zase na monitor. „Tyhle dva obchody jsou zdaleka nejlepší, kvalitou i po etické stránce.“

Fajn. Namouduši fascinující téma. Zabijte mě, pokud se začnu bavit o plusech různých supermarketů dřív, než mi bude čtyřicet. „No a jak dlouho ti to bude trvat? Potřebuju k počítači.“

„Vydržíš čtvrt hodinku?“ zeptala se Saša, pořád soustředěná na monitor. „Až budu hotová, přijdu ti říct, jo?“

Vyplázla jsem jazyk na její záda a zamířila do kuchyně vzít si něco ke svačině. V pondělí maminka zavírá v obchodě dřív, ale stejně se nedostane domů před šestou, kdy se sejdeme u pizzy k večeři. Náš každopondělní rituál. Cestou nahoru do svého pokoje jsem na-

koukla do obývacího pokoje, kde moje mladší sestra Frankie koukala na televizi. Většina dvanáctiletých holek by sledovala trapácký americký sitcom pro pubertáky, třeba na Disney Channel nebo tak, ale ona seděla v pozici lotosu před mamčiným DVD s lekcemi jógy.

„Všechno v pohodě, Frankie?“

Zvedla ukazovák na znamení, ať počkám, a pak se špičkou prostředníčku dotkla špičky palce, ruku natáhla před sebe navlas stejně jako ta vychrtlá trenérka na obrazovce, zhluboka vydechla a zazpívala dlouhé hluboké „Ómmmmmm“. Pak se obrátila ke mně. V školní halence a modré skládané sukni, co zdědila po mně, vypadala absolutně nejogínsky.

Povytáhla jsem obočí. „Dobrá lekce?“

„Jasně, skvělá. Teda až na tu spoustu prdění.“ Dívala se mi upřeně do očí – jinak to moje bláznivá sestřička ani neumí. Zařvala jsem smíchy.

„Maminka tvrdí, že na jejích hodinách jógy je to úplně normální,“ upozornila mě Frankie káravě.

„No jasně, mrňousku,“ souhlasila jsem. „A jinak dnešek ušel?“

Mezitím se Frankie obrátila zpátky k obrazovce. „Dobry, jo. Paní učitelka Bainesová řekla, že mám výjimečný mimický talent.“

„Koho jsi napodobovala?“

Vrátila nohy do pozice lotosového květu. „Učitelku Bainesovou.“

Jak jinak. Už jsem chtěla odejít, ale na poslední chvíli jsem se zastavila: „Nevíš, co tady dělá Saša? Těžko se sem táhla jen kvůli mámině nakupování přes internet.“

Frankie netrpělivě sykla skrz zuby. „Nevím. Třeba se rafla s Tobym.“ Znovu si pustila DVD.

Zajímavá teorie, i když jsem pochybovala, že to je pravda. Toby a Saša byli spolu úplně nechutní s těma „pusinečkama“ a „miláčičkama“ a „broučinkama“. Nechala jsem Frankie dál se věnovat svému *ómmmm* a šla jsem se nahoru převlíknout.

Jé, můj pokojíček! Saša mi ho uvolnila, když odešla z domova na univerzitu. Ten dárek byl milionkrát nejlepší ze všech, co mi kdy dala. Celé čtvrtletí jsem si ho předělávala podle sebe. Strhala jsem její kytičkované tapety značky Laura Ashley a pokoj vymalovala fialově, tedy až na podlahu z tmavých prken, ty jsem nechala, jak byly. Pak jsem si na postel v bazaru sehnala přehoz se šíleným geometrickým vzorem ze šedesátých let, v Ikeji jsem koupila žaluzie z tenkých dřevěných listů a nahradila jimi Sašiny nechutné květované záclonky a nakonec jsem na stěnu připlácla svůj obrovský plakát s Kurtem Cobainem. S hnusným pseudodřevěným šatníkem se nedalo dělat nic – nový jsem si mohla koupit jen těžko – takže jsem ho aspoň šoupla vedle dveří, kde ho člověk neuvidí hned v tu chvíli, co překročí práh. Kdo by dřív pomyslel, že jsem tak tvůrčí typ? Výsledek přesně odpovídal mým představám a já z něj byla nadšená. Byl to můj soukromý prostor. Dokonce jsem si dala i petlici na dveře, tedy až úplně nahoru, aby si toho nikdo nevšiml, ale maminka si toho díky svému vnitřnímu mateřskému radaru všimla skoro okamžitě. Slíbila jsem jí, že na noc se zamykat nikdy nebudu, *namoudušinapsíuši*, takže petlice mohla zůstat. Dá rozum, že jsem se *zamykala*, ale maminka to nezjistila.

A jako vždy po příchodu do pokoje jsem nejdřív ze všeho pustila cédéčko, stáhla žaluzie a rozsvítila lampičku na nočním stolku. (Lustr jsem vůbec nepoužívala, měla jsem radši, když některé věci zůstaly hezky v šeru. To zní intelektuálsky, že jo?) Hned nato jsem ze sebe servala školní oblečení a nahradila ho legínama a óóóobřím pulovrem. Úleva. Zrovna když jsem sebou plácla na postel, abych si chvíli zazírala na strop, klepla na dveře Saša a hned nato strčila hlavu do pokoje.

„Počítač je volný, Ashy,“ zavrkala. Čistě pro informaci, oslovení Ashy nenávidím.

Vyskočila jsem z postele a vyšla za Sašou na chodbu. „Takže už jdeš?“ nadhodila jsem. Zavrtěla hlavou a plavý ohon se jí dovádívě zhoupl.

„K večeři jsem přinesla dušené kuře se zeleninou. Napadlo mě, že maminka si potřebuje trochu odpočnout, víš? Něco mi napovídá, že co jsem pryč, nikdo jí tady moc nepomáhá.“

Opět jsem vyplázla jazyk na její záda. „Aha, hm. Nerada ti kopu do hraček, ale v pondělí míváme vždycky pizzu. Myslím jako k večeři.“

Saša pokrčila rameny. „Vždycky? A není to jedno? Však tě nezabije, když si jedno pondělí dáš pořádný domácí jídlo.“

„Chci tím říct,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby, „že maminka žádnou pomoc nepotřebuje, protože dvouminutová telefonická objednávka pizzy není zrovna dřina, jasný?“

„Když myslíš,“ zazpívala Saša a ladně seběhla do přízemí; dokonale upravené nehty jí zlehka klouzaly po zábradlí. Vztekla – a tiše – jsem za ní zavrčela, ale

to už zmizela v kuchyni, aby splnila svůj dnešní dobrý skutek vydařené dcery. Nato jsem tryskově zakormidlovala do obývacího pokoje, kde jsem tukla do klávesy, abych probudila monitor, a bleskově se přihlásila na facebook. Žaludek mi udělal menší kotrmelec, protože Dylan si mě mezi přátele vážně *přidal!* Jupí!!! Honem honem jsem odpinkla rychlou odpověď. Teda, když říkám „honem“ a „odpinkla“, tak to znamená, že jsem se deset minut mučila nad tím nejsprávnějším výběrem slov, aby to vypadalo, že těch pár slov jsem fakt jenom tak bleskově odpinkla. Výsledek vypadal takhle:

E-mail:

Ahoj, jsem ráda, že jsem tě včera poznala. Detaily vánoční pařby: so, 3. pros ve fotbalovém klubu na Bishop Lane. Mám dojem, že se tam scházejí i skauti, jestli jsi s nimi měl něco společného. Se měj. Ashley.

Uch, jen kdyby mě přestalo děsem píchat v boku. Ale jo, tohle ujde. Zavřela jsem oči a odklikla *Odeslat* dřív, než jsem si to stačila rozmyslet. Mrknutí na Dylanův profil mi prozradilo, že se toho moc nedozvím. Žádný aktualizovaný status ani vzkazy na zdi, co by stály za řeč. Ale já sama taky nevyžvanila na facebook komplet všechno. Bylo fajn vědět, že má podobný přístup. Přesto jsem klikla na *Info*, čistě ze zvědavosti, chápete, a málem se hlasitě rozesmála, protože jsem zjistila, že jeho oblíbená hudba, filmy a televizní programy skoro přesně kopírují můj vlastní seznam. Člověk si prostě musel vážít heterosexuálního kluka, který má odvalu prozradit celému světu, že k jeho nejfilmům patří *Čaroděj ze země Oz* (a než se v tom za-

čnete trochu moc štourat, tak já věděla, že není gay, protože Donna se na to zeptala Marva), a taky jsem neznala nikoho jinýho, kdo tak žere *Question Time* na BBC (i když pro někoho to může být přehnaně intelektuální).

Pořád ještě celá rozzářená jsem otevřela mail a mrkla na svoje zprávy. Odpověděla mi i šéfredaktorka z místních novin. Páni, najednou mě všichni mají rádi! Napsala mi, že její asistentka se spojila s tou starou paní, kterou prý potěší, pokud ji zkontaktuju. Super! No, nic se nemá odkládat, *carpe diem* a tohle všechno. Sáhla jsem po mobilu a vytukala telefonní číslo staré paní.

„Dobré odpoledne, u telefonu Bridget Harperová.“
Přísahám, že měla ten nejsnobštější hlas, jaký jsem kdy slyšela. Klidně by si v tomhle mohla stříhnout duel s královnou.

Odkašlala jsem si. „Uch, brý den, já se jmenuju Ashley. Myslím, že šéfredaktorka zdejších –“

Ale paní mě ani nenechala domluvit. „Nu ano, dobrý den. Ty jsi chtěla se mnou udělat rozhovor o válce kvůli školnímu projektu?“

Páni, žádné zdvořilostní tanečky. Určitě jí bylo kolem devadesáti, ale podle hlasu bych jí hádala o třicet let míň.

„Ano, pokud by vám to nevadilo.“

„Ale kdepak, bude to příjemná změna. Televizní program není během dne nijak vzrušující.“

Sláva! Domluvila jsem si návštěvu u staré paní doma („Předpokládám správně, že nejsi sekerový vrah, děvenko?“) za dva dny po vyučování a pak jsem hovor

chvatně ukončila, protože – *pink!* – přišla odpověď od Dylana.

Hmm. Byl tak nedočkavý, nebo je prostě jenom zvyklý nic neodkládat? Klikla jsem na odpověď a srdce mi přitom doslova drkotalo.

Přijdu určitě!

A právě tohle, lidi, dokazuje, že ve stručnosti je kouzlo. Rozzářená jako idiot a s mravenčením v břiše jsem poslala Donně esemesku:

Hádej, kdo mi právě píše na fb?

Donna nezklamala a za necelé tři vteřiny už volala. „Říkala jsem ti, že se mu líbíš!“

Vypnula jsem počítač a vyběhla zpátky do svého pokoje. Plácla jsem sebou na postel, ale dlouho jsem to nevydržela. Zase jsem vyskočila a začala přecházet sem a tam. „Hele, nevyšiluj zas tolik. Prostě jen potvrdil, že přijde na mejdan... Možná se mu líbíš *ty*.“

Donna jen pohrdavě sykla. „Nech toho. Dobře víš, že to není pravda.“

„No, nebudu si zatím dělat naděje, kámoško, ale stejně to je bod pro mě.“

„Gratuluju,“ zasmála se. „A co přesně ti teda napsal?“ Klábosily jsme celých dvacet minut a ze všech stran přetrásaly moje citové zmatky a totální chaos, co se mi mlel v duši, dokud se nevrátila maminka a nezažala mě k večeři. Všechno bylo fakt super.

„Vypadá to báječně, Saško,“ prohodila maminka, když vyndala talíře ze skříňky. Posadila jsem se ke stolu ztracená ve svém vlastním Dylanosvětě, zatímco Frankie zůstávala ve svém osobním vesmíru a snažila se zahlédnout sama sebe na dně své skleničky nebo tak něco.

„Jen se posad', mami,“ napomenula ji Saša. „Večeří dnes zajišťuju já. Ty zkrátka odpočívej.“ Z lednice vydala lahev bílého vína a podala mi ji. „Ashley, nalij mamce skleničku.“

„Prosím?“

Zvedla oči ke stropu. „Prosím.“

Zazubila jsem se a naplnila sklenku. Nic mi nemohlo zkazit náladu.

„Tak tedy, to kuře pochází z biofarmy pár kilometrů od nás,“ vykládala Saša důležitě, když si k nám přisedla. „A zeleninu jsem vybrala na farmářském trhu.“

„A co rýže?“ zeptala jsem se a přitom ze své porce pečlivě lovila všechny houby. Připomínají mi hnusný slimejš. „Tu vypěstovala komuna slepých a zmrzačených lesbiček?“

„Ne, koupila jsem ji ve Waitrose,“ vysvětlila Saša bez stínku ironie. Povytáhla jsem obočí a snažila se zachytit Frankiin pohled, ale ta podezíravě zkoumala obsah svého talíře. S výjimkou hub, kachny a řapíkátého celeru jím vlastně všechno, ale Frankie zdaleka ne. Zajímalo ji, co na talíři přesně je, a musela to rozdělit podle druhu. Třeba i chleba se šunkou musela rozložit na chleba a šunku – dvě věci vedle sebe, ne na sobě. No a dušené maso se zeleninou bylo pro Frankie peklo.

„Ummm mmm,“ povzdechla si maminka a blaženě vzhledla ke stropu, jako by sousto kuřete na zelenině pro ni znamenalo nejvyšší stupeň rozkoše. A možná že znamenalo. Už dost dlouho neměla žádného přítele.

Nabrala jsem si vrchovatou vidličku. „Jo, vážně dobrý.“ Mezi námi, dobré to bylo.

„Jak to vypadá, mohli by mě v práci povýšit,“ pronesla Saša takovým tónem, jako že se snaží o normální konverzaci, i když ve skutečnosti se normálně dětinsky vytahuje. „Náš vedoucí přechází do jedny z londýnských poboček... Jasně že u firmy nejsem moc dlouho, ale výsledky mám stejně dobré jako ostatní, tak proč bych neměla mít šanci?“

Saša pracovala jako realitní agentka. O tom nemůžu říct nic jiného, než: *zíííív*.

„Tak to je báječné, Saško,“ zářila maminka. „S Tobym si vedete opravdu skvěle.“

Saša s úsměvem přikývla a spolkla sousto. „No, vlastně, Toby má letos na Vánoce dostat vážně velkou prémii. Už se nemůžu dočkat!“ zamnula si ruce. „A potom se k nám nastěhuje nová kuchyňská linka.“

Takhle jídlo se Sašou dopadne bez výjimky. Já a Frankie se ke slovu dostaneme jen výjimečně a v tomhle bodě diskuse vždycky trpím tak strašlivě, že mám chuť propíchnout si ruku vidličkou, abych novou bolestí přebila tu starou bolest v mozku zmučeném Sašinými žvásty. Ale ne dneska. Dneska jsem se utápěla v nadějích na Dylana. Zatímco Saša plácala trapárny, já si Dylana postavila na přehlídkové molo a tam ho nechala se producírovat – nahého! Tralalá.

A tu báječnou vnitřní pohodu jsem si odnesla i druhý den do školy, kde vládla jednoznačná euforie, jako by někdo stiskl nějaký neviditelný vesmírný tlačítko a – bumho! – rázem vypukla slavnostní atmosféra. Nebo to možná odstartoval ten projev na ranním shromáždění, kde nám přednesli seznam všech vánočních vylo-

menin, co škola naplánovala. Ale to je fuk. Prostě všichni byli předvánočně veselí, mezi kámoši (což jsme my) se přetřásal Ollieho blížící se vánoční mejdan, a tak nás tam po škole zavedl Ollie na prohlídku.

Normálně bychom jeli autobusem, ale to bylo před průšvihem s Ianem. Abych to vzala zkrátka, byl to řidič autobusu, s kterým jsem jednou absolvovala pětačtyřicetiminutovku. Pár let jsem ho nejmíň jednou týdně potkávala a od samého začátku se mi líbil – nebyl o moc starší než já – a obvykle jsme si vyměnili nějaký vtípek. No a jednou jsme se dali do řeči, když jsem jela navštívit Donnu, a on to na mě zkusil. A tenkrát jsem si v duchu řekla *carpe diem* a šla jsem do toho. Jo, bylo to prima, ale tím to pro mě končilo. On si to naneštěstí představoval jinak a začal mě bombardovat esemeskama a špehoval mě na facebooku. Kdo ví, jak se mu povedlo sehnat moje číslo na mobil.

Zkrátka autobusem jsem nejela už měsíce, abych o něho náhodou nezakopla – a i moji kámoši se museli vyhýbat jeho obvyklým trasám, protože se jich na mě vždycky vyptával. To jsem já – magnet na lúzry.

A tak jsme šli a Ollie s Jackem – kterému se povedlo pronajmout klubovnu za kamarádskou cenu, protože hrál v jednom z fotbalových týmů, které klubovnu využívaly – pochodovali před námi ostatními s výrazem nadřazenosti, jako by byli milionářský synáčkové, co prozkoumávají noční kluby, a ne jenom dva normální studenti maturitního ročníku s klíčem od boudy fotbalových nadšenců.

„Vůbec na nás netlačí, co?“ zahučela jsem tlumeně po Ollieho desetiminutové přednášce o kladech a nád-

herách fotbalové klubovny, jako by to byl nějaký zatracený kabaret Moulin Rouge.

„No jasně,“ přikývla Sára. „Nikdo přece nečeká, že to tam bude samá elegance a moderna, chápeš, s obřími obrazovkami všude na stěnách a chlupatými megakoberci.“ Ověřila si, že Ollie nás neslyší, protože ten byl zabraný do hovoru s Jackem. „Ale co když to tam smrdí jako klučičí šatny?“

Mrkla jsem na ni. „Ty s tím máš dost důvěrnou zkušenost, co?“

„No jasně, my to s Shattockem nejradši děláme mezi propocenými dresy,“ potvrdila mi Sára s naprosto vážným výrazem.

„Fúj, Sári!“ Pan učitel Shattock byl mohutný a chlupatý a do hodin rád chodil v kraťasech. Myslím v přílišných kraťasech. Nebyl ani sadistický ani sexista ani jinak úchylný, jak se traduje o ostatních tělocvikářiích, ale byl to ten nejnepřitažlivější mužský, jakého jsem kdy poznala. A to včetně černé ovce naší rodiny, což je strejda Nige s potetovaným obličejem a prořídlymi zuby.

Nečekaně jsme zastavili u nízké cihlové barabizny s plechovou střechou. Takže s přepychem jsme si nemuseli dělat starosti. Jack odemkl a všichni jsme se vecpali dovnitř.

Ocitli jsme se ve velké obdélníkové místnosti s prošlapanou dřevěnou podlahou, barem u jedné stěny a dost velkým placem na tanec. Stěny byly zažloutlé, s tmavšími fleky; domyslela jsem si, že takhle to dopadá, když se smí kouřit uvnitř. Nikde žádná televize se sportovními kanály. Teda vypadalo to tam dost ošun-